

חברותא

שַׁבַּת פְּרָשַׁת צו, י' נִסָּן הַתּשפ"ג

חֹמֶר לְמוֹד שְׁבוּעִי

"שֶׁחֲחִינוּ וְקִיַּמְנוּ וְהִגִּיעָנוּ לְזִמְנוּ הַזֶּה"

פְּדִיּוֹן הַבֵּן

חברותא: בְּיוֹם הַהִלָּדָת הַשְּׁשִׁים שָׁל הַרְבִּי, בִּי"א נִסָּן תּשכ"ב, עָרַךְ הַרְבִּי 'סִיוִם' עַל מַסְכַּת פְּסָחִים, וְקָשַׁר אוֹתוֹ בְּאִפְסוֹ נִפְלֵא עִם הַגְּאֻלָּה הָעֵתִידִיָּה.

הַגְּמָרָא מְסַפֶּרֶת עַל רַבִּי שְׁמֵלָאִי שֶׁ"אִיקָלַע" – הִגִּיעַ – לְפְדִיּוֹן הַבֵּן. בְּמַעֲמַד זֶה הָאֵב 'פּוֹדֵה' אֶת בְּנֵו הַבְּכוֹר מִיַּד הַכֹּהֵן בְּתַמּוּרָה לְשׁוֹי שָׁל 'חֲמִשָּׁה סָלְעִים' כֶּסֶף. הַנוֹכָחִים שְׁאַלוּ אוֹתוֹ לְגַבִּי הַבְּרָכוֹת אוֹתָן מְבָרְכִים בְּפְדִיּוֹן הַבֵּן: "פְּשִׁיטָא" – זֶה בְּרוּר וּמוֹכֵן – שְׁאַת הַבְּרָכָה הָרִאשׁוֹנָה "אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו וְצִוָּנוּ עַל פְּדִיּוֹן הַבֵּן" מְבָרֵךְ אֶבִי הַבֵּן, שְׁפֵן הַמִּצְוָה לְפָדוֹת אֶת הַבֵּן מִטְּלַת עֲלָיו. אֵךְ מִי צָרִיךְ לְבָרֵךְ אֶת הַבְּרָכָה הַשְּׁנִיָּה – "שֶׁחֲחִינוּ" – הָאֵם הַבְּרָכָה הִיא עַל קִיוִם הַמִּצְוָה וְאֵז הָאֲבָא צָרִיךְ לְבָרֵךְ אוֹתָהּ, אוֹ שֶׁהַבְּרָכָה הִיא עַל הַהִנָּאָה מִהַתְּמוּרָה (מִהַכֶּסֶף) שָׁל הַפְּדִיּוֹן וְאֵז הַכֹּהֵן צָרִיךְ לְבָרֵךְ?

מִי מְבָרֵךְ?

שְׁלִיחַ/ה: הַלֵּךְ רַבִּי שְׁמֵלָאִי וְהִצִּיג אֶת הַשְּׁאֵלָה בְּבֵית הַמְּדַרְשׁ וְשֵׁם פְּסָקוֹ לוֹ שְׁאֶבִי הַבֵּן מְבָרֵךְ אֶת שְׁתֵּי הַבְּרָכוֹת: גַּם "עַל פְּדִיּוֹן הַבֵּן" וְגַם "שֶׁחֲחִינוּ".

myshliach.net

תּוֹדִיתִנוּ נַתּוּנָה לַמַּעֲרַכַּת 'נִשְׁמַתָּא דְאֹרִייתָא' עַל עֲזָרָתָם וְהַסְכַּמָּתָם בַּהַדְפַּסַּת הַחוּמְרִים

מצד שני, המצנה היא על אבי הבן, וכינון ש(כבדברי חז"ל) הקדוש ברוך הוא מקים בעצמו את המצוות שהוא מצנה עלינו לעשות, מטלת עליו גם ברפת "שהחיינו" על מצנות פדיון הבן, ואם כן הגאלה תהיה באפן של נס, למעלה מהטבע.

בחסד וברחמים

חברותא: ועל כך נפסקה ההלכה שגם ברפת "שהחיינו" שיכת לאבי הבן – שהגאלה לא תהיה קשה ובהתאם לדרכך הטבע, אלא במהירות ובחסד וברחמים (וכבר יצאנו ידי חובת "חבלי משיח"), מתוך שמחה וענג, כמתאים לברפת "שהחיינו".

וכפי שאונקלוס מתרגם את המלה פסח מלשון "לחוס", שה' יחוס וירחם עלינו ויגאל אותנו ברחמים ובחמלה גדולה.

אחר אמירת השיחה הורה הרבי לנגן "אימתי קאתי מר".

(מעובד ע"פ שיחת י"א ניסן תשכ"ב)

הקשר בין מצנות פדיון הבן למסכת פסחים ברור ומוכן, שכן הצווי לפדות את בכורי ישראל הוא עקב העבדה שה' הבדיל בינם לבין בכורי מצרים בעת 'מפת בכורות'.

וכשם שאז היו צריכים לפדות את ישראל מהגלות, כך גם עתה יש מצב של "איקלע לפדיון הבן", שכבר הגיע הזמן ש"כלו כל הקצין" וצריך לפדות את ישראל מהגלות.

וכאן נשאלת השאלה באיזה אפן צריכה להיות הפדיה מהגלות.

האבא או הכהן?

חברותא: הקדוש ברוך הוא נקרא גם בשם 'אב' (וכמו שאומרים בתפלה "אבינו אב הרחמן") וגם בשם 'כהן' (כמובא בגמרא במסכת סנהדרין "אלקיכם כהן הוא").

'כהן' מורה על מדת החסד (כמו אהרן הכהן שהיה "אוהב שלום ורודף שלום") ואלו 'אב' זה גלוי אלקות נעלה שלמעלה מכל המדות (למעלה מסדר ההשתלשלות).

המצנה לפדות את עם ישראל שנקראים "בני בכרי" מהגלות, מטלת על האב, וכדברי הגמרא שבעקבותא דמשיחא "אין לנו על מי להשען אלא על אבינו שבשמים".

חז"ל מספרים שבעת קריעת ים סוף המלאכים המקטרגים טענו בפני ה' באיזו זכות הוא מציל את ישראל מיד מצרים, ונהרי גם הם עבדו עבודה זרה. אך כשיש גלוי אלקות כה נעלה של בחינת 'אב', ה' אינו מתחשב בשום טענה וגואל את עם ישראל.

וכך יהיה גם בגאלה השלמה, שתבוא על ידי הקדוש ברוך הוא בכבודו ובעצמו ותתרחש בכל מצב.

ביצד תבוא הגאלה?

שליח/ה: השאלה מתעוררת כשמגיעים לברכה השנייה "שהחיינו וקיימנו והגיענו לזמן הזה" – כשרוצים להכניס את הגאלה בתוך הזמן שמסמל את המגבלות של הטבע והעולם הזה. מי מבין, הכהן או האב? כלומר, האם הגאלה תהיה "קמעא קמעא" – אט-אט ובדרך הטבע (כפי שה' הוא בדרגת "כהן איש החסד"), או במהירות ולמעלה מהטבע ('אב')?

מצד אחד על הכהן לברך ביון שגם לו יש הנאה מהפדיון – וכך גם בגאלה יש הנאה לה', שכן גם השכינה שבה יחד עם ישראל מהגלות, ואם כן הגאלה תהיה בדרך הטבע.

עם מי ירקוד המשיח?

לקראת חג השבועות תרי"ז התקבצו ובאו לליובאוויטש למעלה ממאה ועשרים רבנים, ביניהם מגדולי ומזקני החסידים כמו הגאונים המפרסמים רבי יצחק איזיק מהומיל, רבי יצחק איזיק מויטבסק, ורבי הלל מפאריטש, בנוסף לעשרות רבות של גבירים ידועי שם ובעלי בתים נכבדים שבאו לעשות את החג במחיצת כבוד קדשת אדמו"ר ה'צמח צדק'.

בדרך של חסידים, בשעה שנפגשו קימו התועדות גדולה שנערכה בגן שליד הבתים בהם גרו הרבי ה'צמח צדק' עם בניו ונכדיו ובני משפחותיהם.

זקני החסידים שהיו מראשי המדברים, חזרו על מאמרי החסידות שאותם דרש הרבי בחג ועל דברי התורה שהשמיע כדרך בקדש בסעודת היום השני של חג השבועות.

'מאמר' לאנשים פשוטים

מאמרי החסידות שהשמיע הרבי באותו החג היו עמקים ונשגבים ומלבד גדולי ה'משפילים' לא עמדו השומעים על פשרם מלבד מאמר אחד אותו הבינו כל הנוכחים, גם הפשוטים שביניהם לרבות העגלונים שהסיעו את החסידים לליובאוויטש.

את המאמר החל הרבי בדבור המתחיל "בשעה שהקדימו ישראל נעשה לנשמע", ובו דבר אודות כוח מסירות הנפש והעמידה האיתנה של כל יהודי בנוגע לקיום תורה ומצוות. את הדברים עטר הרבי בכמה מאמרי חז"ל ותאר בהרחבה את נחת הרוח שיש לקדוש ברוך הוא מאיש פשוט שמקיים מצוה בלהט של יראת שמים.

גם בהתועדות זו חזר הדבר ונשנה, בשעה שחזרו גדולי החסידים על מאמרי החסידות העמקים, לא השיגו פשוטי העם מאומה. אך לעמת זה, בשעה שחזרו על המאמר "בשעה שהקדימו" צהבו גם פניהם של העגלונים הפשוטים משמחה.

רקוד החסידים ה'פשוטים'

לקבל פני משיח מתוך שמחה

שליח/ה: בהתועדות י"ט כסלו תשי"ד, דבר הרבי על המצעד בו עלינו לעמוד לקראת ביאת משיח, כפתגם הרבי הרי"צ "עמדו הכן בלכם לקבלת פני משיח צדקנו".

חברותא: כשיש מסדר או מצעד כל החילים צריכים להתניב. לא משנה מה המצב שלהם. וכך גם במצעד של הגאולה. גם מי ששלם בכל המעשים שלו, וגם מי שהמעשים שלו עדין זקוקים לתקון, צריכים להיות מוכנים לביאת המשיח, כיון שבגאולה השלמה אף יהודי לא ישאר בגלות.

שליח/ה: הרבי תאר זאת כך: "יש כאלה שלקראת ה'פאראד' (המצעד) יהיו מעטרים ב'אות-הצטיינות' בן ארבעה סרטים, שלושה סרטים, שני סרטים או סרט אחד; יהיו כאלה שלא יהיו מעטרים כלל, אבל הם יעמדו ב'טור המסדר'; ויהיו גם כאלה שיגרו אותם ב'כסא גלגלים'... כיון שמצד עצמם אינם בקו הבריאות, אלא שבפאשר גוררים אותם, נגזרים גם הם..."

אבל הצד השוה הוא – שכלם צריכים להמצא".

חברותא: החילים צריכים לעמוד גם במוכנות לקבל את על המלך ולמסור את הנפש עבור הנצחון, אך גם מתוך שמחה, וכדברי הרבי הרי"צ שהחילים הולכים במצעד מתוך נגון שמחה (מ'ש').

הלכה:

שליח/ה: "זהו אפוא מה שנדרש מאתנו: בין אם נמצאים ב'טור המסדר', ובין אם נמצאים מאחוריו, מלפנים או מאחור – צריכים להתאזר עם מעט קבלת על. ועם רבוי שמחה, ובכוח זה יבקעו-יפרצו את שיירי ההעלמות וההסתרים. ומשם יקחו אותנו למעמד ומצב של 'לכו ונלכה באור השם'".

אחר אמירת השיחה הורה הרבי לנגן "אני מאמין".

רצו של עשיר

פוח של משחק

משחק יכול לעשות מה שספורים, דבורים והרבה מלים לא יכולות. הוא מקרב, מבדח והופך את האוירה לקלילה ונעימה יותר. אפשר לשחק מרחוק? דרך הטלפון? בעז"ה הכל אפשרי! מידי חדש יופיע המדור על מנת לחזק ולרענן את הקשר. יש לכם רעיון למשחק? נודה לכם אם תשתפו אותנו בכתבת: hebrew@myshliach.com

הוראות למשחק 'טלבינגו'

המטרה: לבדק כמה אנחנו כבר מכירים...

במשחק הזה, אנחנו ננסה לראות כמה אנחנו מכירים את דפוס החשיבה של החברותא שלנו.

איך זה קורה?

כל אחד ממלא בשורת המשבצות ספרות מ 1-10 (לא בסדרה) לאחר מכן מקריאים יחד אני מלאתי במשבצת א' את הספרה (?)

מי שהמספר שלו גבוה יותר קורא את המשג שמופיע ב תרמילון לפי האות ומנסה למצא מה חושב החברותא שלו ברגע שמיעת המשג

במדה והמספרים שונים שניכם צריכים לעשות זאת.

מוכנים? בהצלחה!

שורת המשבצות

א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י

תרמילון

- ו. טיול
- א. מזנדה
- ז. למוד
- ב. קעמפ
- ח. פיצה
- ג. כיף
- ט. שליחות
- ד. סנדוויץ טונה
- י. מטוס
- ה. מיליטרי

הידעת?

חבריך כבר רוכשים מנבים!!

יו"ל במסגרת תוכנית החברותות לילדי השלוחים שע"י

יו"ל במסגרת תוכנית החברותות לילדי השלוחים שע"י

משנסתימה ה'חזרה' קמו כל החסידים הפשוטים ויצאו ברקוד נלהב כשעל שפתותיהם נשא הנגון "ברוך הוא אלקינו שבראנו לכבודו והבדילנו מן התועים ונתן לנו תורת אמת וחי עולם נטע בתוכנו". מרגע לרגע גברה השמחה, קצב הרקוד נעשה מהיר יותר וקולם נשמע בגאון ובעז.

הרקוד מלא החיים, ההתלהבות והשמחה של פשוטי חסידים אלו, הענג והשביעות רצון שזרחה מפניהם השזופים והצרובים, פעלו רשם עז על גדולי החסידים שהביטו נכחם מן הצד.

התפעלותם של גדולי החסידים

"מה אתה אומר על ה'ונתן לנו תורת אמת' של נחום העגלון?", פנה רבי יצחק איזיק מהומיל לרבי הלל מפאריטש, "דודי הגאון רבי זמל סטוצקר לא אמר מעולם 'ונתן לנו תורת אמת' עם חדונה כזו!..."
 "ומה דעתכם", השיב רבי הלל, "על הרומומות של ה'וחיי עולם נטע בתוכנו' של שלמק'ה הרצען ושלום הסנדלר? אפלו לרוטשילד אין רומומות כזו מחיי העולם העשירים שלנו!..."

הרקוד הראשון

החזיר לו רבי יצחק איזיק ואמר:

"רקוד זה עם ה'ונתן לנו תורת אמת וחי עולם נטע בתוכנו' יביא את פשוטי עם אלו אל המקומות הכי יפים והטובים ביותר. כשיבוא משיח ויחיו המתים יעמדו האבות הקדושים, השבטים, משה ואהרן, הנביאים, התנאים והאמוראים יחד עם גאוני וצדיקי כל הדורות, וכלם ישתעשעו דוקא עם פשוטי עם אלו, שאותיות התורה הם אצלם 'תורת אמת', מבלי שיידעו אף את פרוש תבותיהן, ורקוד חסידי לאחר דבר תורה חדורה עם יראת שמים הוא אצלם 'חיי עולם'."

עם פה מפיק מרגליות כשלו, וכשרונו הנדיר בתאור, תאר רבי יצחק איזיק את התקופה של ביאת המשיח ותחיית המתים, כיצד יהודים פשוטים אלו, בעלי מסירות נפש, יזכו להערכה ולהערצה מפל אבות העולם.

"הרקוד הראשון", אמר רבי יצחק איזיק, "ירקד משה רבנו עמהם פי עליהם עומדת התורה הקדושה ולא על הגאונים מחדשי חדושים. והרקוד האמתי ירקד דוד המלך עם מגידי תהלים פשוטים אלו..."

(מעובד ע"פ אג"ק אדמו"ר הרי"צ ח"ו ע' חצ"ר)